

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 27 жовтня 1984 року

№ 129 (3480).

Ціна 2 коп.

ПЛЕНУМ ЦК КПРС

23 жовтня 1984 року відбувся черговий Пленум ЦК КПРС.

При відкритті Пленуму з великою промовою виступив Генеральний секретар ЦК КПРС товариш К. У. Черненко.

Пленум розглянув питання «Про довгочасну програму меліорації, підвищення ефективності використання меліоративних земель з метою сталого нарошування продовольчого фонду країни». З доповіддю в цьому питанні виступив член Політбюро ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР товариш М. О. Тихонов.

Пленум Центрального Комітету КПРС прийняв постанову, в якій повністю схвалив наявні в промові на Пленумі Генерального секретаря ЦК КПРС К. У. Черненка положення і висновки про дальший розвиток економіки країни, основні напрями інтенсифікації сільськогосподарського виробництва, підвищення ролі меліорації у сталому нарошуванні продовольчого фонду.

Партійним, радянським і господарським органам, громадським організаціям і трудовим колективам необхідно постійно керуватися ними у своїй практичній діяльності.

Пленум схвалив затверджену Політбюро ЦК КПРС і викладену в доповіді члена Політбюро, Голови Ради Міністрів СРСР М. О. Тихонова довгочасну програму меліорації і підвищення ефективності використання меліорованих земель на двадцять п'ятирічку і на перспективу до 2000 року.

Пленум Центрального Комітету КПРС висловив тверду впевненість, що довгочасна програма розвитку меліорації земель буде сприйнята комуністами, всіма трудящими як надзвичайно важливе господарсько-політичне завдання, розв'язання якого активно сприятиме сталому розвитку аграрного сектора економіки, дальшому підвищенню на цій основі добробуту радянських людей.

(ТАРС).

КМК в'язальниць схем джгутів на Олександрійському заводі «Автоштамп» вважають одним із передових колективів підприємства. За підсумками соціалістичного змагання за III квартал року групкомсорг Наталія Корлюк (у центрі) виборола звання «Кращий за професією».

Фото В. ГРИБА.

м. Олександрія.

РЯДОК У РАПОРТ

Випереджаючи час

Індивідуальне суперництво дає хороші результати в механічному цеху Гайворонського тепловозремонтного заводу. Зокрема, токарі зустрічають 66-у річницю ВЛКСМ ударною працею. Комсомольці Петро Яремчук, Костянтин Громова, молодий комуніст Віктор Павун працюють уже в рахунок весни — літа наступного року. А молоді комуністи Станіслав Заболотний та Федір Рожнов відповідно — січня та жовтня 1986-го!

Д. КОВАЛЬ,

завідуючий відділом комсомольських організацій Гайворонського райкому ЛКСМУ.

РЯДОК У РАПОРТ

€ 3500 кілограмів

З хорошим настроєм зустрічає свято доярка Любов Ліщиновська — член комсомольсько-молодіжного колективу молочнотоварної ферми № 4 (керівник М. Ліщиновський, групкомсорг Л. Купець). Річне зобов'язання комсомолки — надати 3200 кілограмів молока від кожної корови. А сьогодні Любов вийшла вже на рубіж 3500 кілограмів.

Н. ЗАСЯДЬВОВ,

секретар комітету комсомолу колгоспу імені Будьонного.

Новоархангельський район.

РЯДОК У РАПОРТ

Ритм перевезень стабільний

Шофери Голованівської райсільгосптехніки доби- ваються високих показників. КМК водіїв (групкомсорг Вадим Заболотний) пишається своїми перевізниками. Один із них — водій «Колхиди» Олег Покотилов. День народження комсомолу він зустрічає відмінними показниками: з початку року понад план перевіз 532 тонни вантажів (133 проценти виконання). Тільки за третій квартал року водій зекономив понад 70 літрів паливно-мастильних матеріалів; загальний показник економії наближається до 400 літрів.

В. КОВАЛЬСЬКИЙ,

бригадир КМК водіїв райсільгосптехніки. Голованівський район.

Утвердитись!

У ВУЗЛОВОМУ комітеті комсомолу мене перепитали:

— А хто вам конкретно потрібен?

— Хлопці з електромашинного цеху...

— О, то Валентин якраз і пішов у депо... Його, до речі, рідко коли тут, за столом, застанеш. Прямо у депо і йдеш. Питайте Жукова — його там усі знають.

Валентин Жуков секретарем вузлового комітету комсомолу працює близько року.

Пого я знайшов у комсомольській кімнаті локомотивного депо. Разом із комсомольським секретарем депо Станіславом Муленком говорили про щось ділове — я вгадав по їхніх обличчях: зосереджені, серйозні.

А за хвилину Валентин пояснював:

— Ми зараз у Чорному лісі споруджуємо пам'ятний знак на партизанській стежці, у тих місцях, де воювали і загинули народні месники загону імені Ворошилова.

— У спорудження знака вагомий внесок роблять і комсомольці електромашинного цеху, — додав Станіслав Муленко. — Одні працюватимуть у лісі, інші — тут, у цеху: пам'ятний знак буде виготовлятися у цехах...

Це ініціатива, яка народилася у дні підготовки до святкування 40-річчя Великої Перемоги.

Хлопці почали розповідати про почини і трудові успіхи комсомольців. Розповідати було про що. Тільки в одному локомотивному депо шість комсомольсько-молодіжних колективів, у кожному свої досягнення, свої нагороди. Всього ж на обліку у вузловому комітеті ком-

сомолу більше тисячі спілчан.

Розмова могла б затягнутися надовго, тому я зупинив хлопців: краще, ніж тут, один раз побачити, ніж сім раз почути. І ми пішли в електромашинний.

З АКИНЧУВАЛАСЬ зміна.

У цеху треба голосно говорити, якщо хочеш, щоб тебе почули. Гримлять крапбалки, вуркотять двигуни, шумлять вентилятори. Тому Станіслав Муленко нахилився ближче і виразно казав:

— Це — Василь Кондратьєв. Слюсар, комсомолец. Уже не перший раз його в колективі визнають кращим за професією.

Василь Кондратьєв серйозно дивився на нас із фотографії на Дошці пошани. Він мав працювати у другу зміну, тому знайомитись довелося заочно. Я пожалкував.

Але Станіслав сказав, що передовиків у першій зміні також чимало. І він підвів мене до хлопців,

які копірсались у масивному двигунові.

— У цьому підшипники полетіли, — кивнув на мотор-вентилятор, привітавшись Петро Пісчуринков.

— Одразу визнаєш? — запитав Станіслав Муленко.

— А по шумові чути...

Сьогодні у Петра Пісчуринкова, слюсаря четвертого розряду, кращого молодого робітника цеху, є вже свої упій. Ми бачили, як кілька разів до нього підходив Віктор Проценко. За порадою, за підказкою.

А коли крапбалка зачепила на гак Петрового мотора-вентилятора, легко зняла з місця й гойдаливо понесла до випробувального стенда, я запитав:

— Це який у тебе на рахунок?

— Четвертий.

— А зміни завдання?

— Три треба відремонтувати...

В ИРОВАНИЧІ показники. Вони в комсомольсько-молодіжному цеху високі. За 9 місяців цього року про-

дуктивність праці слюсарів зросла на 5,7 проценти, собівартість продукції знизилася на 2,4 проценти, матеріалів зекономлено на 2,7 тисячі карбованців.

За основними виробничими показниками цех в авангарді.

І не тільки за основними. Я поцікавився: на якому рівні в цеху науково-технічна творчість?

Голова первинної організації товариства винахідників і раціоналізаторів В. І. Алексєєв пояснив:

— Сильний колектив новаторів в електромашинному — 14 чоловік. Уже добре зарекомендували себе комсомольці Сергій Ісаєв, Анатолій Васюра, Василь Кондратьєв, молодий комуніст Юрій Ципочкін. Кращий раціоналізатор Петро Лементарьов тільки цього року подав 10 пропозицій.

Один із останніх винаходів молодого майстра — пристосування для замірювання короби якоря тяглового двигуна. Досі, коли коробка не замірялась, іноді дово-

дилось ставити двигун на позаплановий ремонт. Винахід виключає такі випадки. Недавно творчість молодого винахідника комсомольця Петра Лементарьова вису- нута на здобуття премії імені Ленінського комсомолу.

Станіслав Муленко провів мене на естаду, вузький пішохідний міст над коліями. — Звідси добре видно високі дев'ятиповерхові будинки поблизу центральної дороги міста, давні низенькі будиночки з довгих колій, а ще тополі, наштами, клени. Знайшла перед очима.

Сонце вже зійшло з полудня і гостро сяяло на мережнів рейок. Гуркотіли поїзди. Під естадою пробігали жовті рефрижератори, зелені пасажирські вагони, чорні довгелезні состави з цистернами... Пробігали легко, грайливо. Завдяки золотим рукам слюсарів-ремонтників Петра Пісчуринкова, Василя Кондратьєва, Петра Лементарьова та їхніх товаришів.

В. БОНДАР,

кор. «Молодого комуніста».

м. Знам'янка.

НАШІ ЗДОБУТКИ — ТОБІ, БАТЬКІВЩИНІ!

ЛЮДИНУ ЗВЕЛИЧУЄ ПРАЦЯ

У районному будинку культури йшов тематичний вечір, приурочений 40-річчю Великої Перемоги над німецько-фашистськими загарбниками. Ведуча, секретар комсомольської організації райвідділу культури Наталія Джемашвілі, запропонувала:

— Прошу встати тих, у кого війна забрала рідних і близьких.

Піднявся весь зал... Пізніше доводилося чути, як схвилювано переповідали іншим учасники того вечора про вдало організований культармійцями масовий захід. Подумалося: все-таки багато важить творчий пошук amatorів, своєрідність, нешаблонність у їхній справі.

Скажімо, готуючись до зустрічі із учасниками Великої Вітчизняної, можна надіслати їм запрошення на листівках. Але, мабуть, набагато приємніше буде ветеранам, якщо хтось із комсомольських активістів завітає до них із букетом квітів.

Часто культармійці разом із комсомольськими активістами організовують вечори-зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни. Як правило, місцем проведення таких заходів є сільський клуб чи будинок культури, бібліотека або школа. У колгоспі ж імені Леніна, плануючи черговий тематичний вечір, замислилися: не всі з ветеранів зможуть прибути на чай до клубу. Одні хворіють, інші мешкають у найвіддаленішому куточку села. Так народилася думка влаштувати хвилини радості для ветеранів безпосередньо в їхніх же оселях. Першим, до якого завітала молодь на чолі із завідувачкою Дорожинським сільським клубом Раїсою Вергелес та заступником голови правління колгоспу імені Леніна по роботі з молоддю Ольгою Янченко, був інвалід війни першої групи, кавалер ордена Слави III ступеня Володимир Андрійович Проценко. У будинку фронтовика відбулося справжнє театралізоване свято. Учасники художньої самодіяльності Вікторія Корчевська, Юлія Шемота, Сергій Фудар не раз уже виступали перед односельцями, однак тепер старішали особливо. Дуже вже їм хотілося, щоб цей день надовго запам'ятався і Володимирові Андрійовичу, і його дружині Надії Олексіївні, та й іншим, хто зібрався в будинку Проценків розділити з господарями радість зустрічі з мистецтвом.

Музична вітальня. Ще рік тому, напевне, ніхто із спілчан колгоспів «Перемога» та імені 40-річчя Жовтня не чув про таке, а тепер нова форма дозволила молоді міцно увійшла в практику роботи первинних комсомольських організацій. І як добре, що такі цінні починання всіляко підтримують і правління загатних господарств, і партійні організації. Тому й не дивно, що саме завіди молоді не поспішає виїжджати. Звичайно, багато значать й інші фактори: забезпечення житлом, новою технікою, належні побутові умови, наявність упорядкованого дитсадка, але значне місце, погодьтесь, займає саме організація відпочинку юнаків і дівчат.

Райком комсомолу схвально ставиться до творчих пошуків і знахідок культармійців, надає дієву допомогу первинним комсомольським організаціям.

Аналіз справ безпосередньо на місцях засвідчив, що там, де комітети комсомолу мають тісні зв'язки з місцевими закладами культури, молодь живе цікавим повноцінним життям. Це, насамперед, можна сказати про колгоспи імені Зайковського, імені Димитрова, імені Леніна.

У районі працює 211 колективів художньої самодіяльності, в яких зайнято більш як 3000 учасників, 80 процентів із них молодь. У справжнє торжество мистецтва вилилось районне свято «Пісні і музика про працю і дружбу», марш-парад оркестрів, огляд-конкурс агітаційно-художніх бригад. До речі, агітбригада районного будинку культури «Вільшаночка» та самодіяльний театральний колектив здобули високе звання народних. Нинішнього року до нього представлений і хор районного будинку культури.

Недарма кажуть: пісня жити допомагає. Пам'ятаються цьогорічні жнива. Комсомольсько-молодіжна ланка колгоспу імені Телішевського, очолювана Володимиром Кріпакон, відправила з поля на тік близько 6 тисяч центнерів зерна. Натхнення і бадьорий настрій дарували молодим жнивцям учасники художньої самодіяльності.

Великих здобутків досягли на хлібному лані комсомольці — помічник комбайнера Сергій Безверхній та водій Анатолій Бабій із колгоспу імені Леніна, жаткар Олег Лисокін з колгоспу імені Телішевського, механізатор Іван Захарченко та комбайнер Станіслав Раков з колгоспу імені Зайковського, водії Олександр Стебляна і Олександр Крохмальний, комбайнер Володимир Рибачок із колгоспу «Дружба». Кожен із них не тільки вміє сумлінно трудитись, а й знаходить час для участі в гуртках художньої самодіяльності.

Успішно трудиться поруч із досвідченими товаришами молодь на осінньому полі. В першу чергу хочеться назвати секретаря комітету комсомолу колгоспу «Авро» Олега Швеця, який у найбільш напружений період сідає за штурвал комбайна. Зараз, справившись із збиранням соняшника, аврорівці допомагають своїм сусідам — трудівникам колгоспу імені Телішевського.

Однак, оглядаючи зроблене, бачимо й проблеми. В першу чергу хвилює те, що в комсомольських організаціях колгоспів імені Телішевського, «Мир», райсільгосптехніки не в повній мірі використовуються можливості художньої творчості для підвищення трудової і громадсько-політичної активності молоді. Недостатньо ефективно ще використовується хороша база клубної роботи, наприклад, у колгоспі «Дружба», мало уваги звертаємо на забезпечення закладів культури фахівцями.

Ці питання порушуються на звітно-виборних комсомольських зборах, що проходять у ці дні.

В. ГОНЧАРЕНКО,

перший секретар Вільшанського райкому ЛКСМ України.

Ліслямова до політзаняття

Практика переконує, що результативність комсомольського політнавчання залежить головним чином від умінь слухачів самостійно працювати з книгою, орієнтуватися в потоці політичної інформації, аналізувати різні життєві явища і робити висновки для своєї практичної діяльності.

На таку самостійність і націлює своїх слухачів один із кращих пропагандистів комсомольської політосвіти Олександрійського елек.

СПІЛЬНА СПРАВА

тримеханічного заводу імені XXV з'їзду КПРС, комуніст В. М. Кобиляцька. Її пропагандистський стаж — п'ять років. За фахом вона інженер-технолог. Веде теоретичний семінар «Шляхи підвищення ефективності виробництва в умовах науково-технічної революції» у відділі головного технолога, Валентина Миколаївна однією з перших запровадила активні форми ведення політзаняття. Її слухачі — 30 комсомольців (у нинішньому навчальному кількості їх зросло за рахунок молодих спе-

ціалістів) з вищою і середньою технічною освітою. Всі вони охоче виступають із рефератами, беруть активну участь у дискусіях. Такі форми занять спонукають кожного слухача дивитися довкола себе господарським поглядом, боротися за підвищення продуктивності праці, за зниження собівартості продукції, за економію енергетичних ресурсів, сировини, за ефективне використання кожної робочої хвилини.

Дієву допомогу надають Валентині Миколаївні заступник пропагандиста В. М.

Шоходько, комітет комсомолу заводу, секретар комсомольської організації відділу Георгій Губський. В. М. Шоходько завжди готовий при необхідності підмінити пропагандиста і провести заняття на належному рівні. А комітет комсомолу заводу, бюро комсомольської організації відділу турбуються про забезпечення школи літературою, місцевими матеріалами, наочністю, контролюють відвідування. Відділ головного технолога вибором звання колективу комуністичної праці. Тут немала заслуга і слухачів семінару, і їхнього пропагандиста.

К. ПОВЕЛЬКО.

м. Олександрія.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ АВТОМОБІЛЬНОГО ТРАНСПОРТУ

КІЛОМЕТРИ УСПІХУ

Міць колективу, не перебільшу, росте з дня на день: КМК водіїв нашого вантажного парку народився у січні цього року, нас на сьогодні — шість, надіяється, а поповнення все прибуває.

Працюємо переважно на машинах ГАЗ-52, ЗІЛ-130, самоскидах ММЗ-555. Кожен, хто хоч трохи розуміється на техніці, погодиться — догляд за нею — першооснова хорошої роботи. Обідня перерва є тим додатковим часом, коли можна хазяйським оком окинути агрегати та системи, усунути поломки самому чи з допомогою автослужбовців та автоелектриків.

У північках — населені пункти району, області. Однак маршрути відряджень сягають і Києва, Ворошиловграда, Донецька. Постійні ж замовники — шахти. Любонь, маршрут Олександрія — Ватутіне (Черкаська область) для переважної більшості водіїв став знайомим до кож-

ного кілометрового стовпця. Бригадир наш, Микола Павлович Ляханський, любить нагадувати: «Хлопці, так тримати!».

Сергій Федосєєв, Василь Голєв, Анатолій Тупиця, Володимир Динячук — то окремі з передовиків. Наведу деякі цифри: парковий план перевезень народногосподарських вантажів за дев'ять місяців (47096 тонн) перекрито на 4195 тонн, а вивісок комсомольців у це — 3730 тонн! Темні утримуємо, змагаючись із бригадами — Миколи Юхимовича Кадомця, Олександра Миколайовича Хмельницького, Василя Івановича Конопата.

«Новенькі» одразу попадають під опіку наставників. Перший і головний із них, ясна річ, бригадир. Чуйність, високий професіоналізм — це властиве і Олексію Федотовичу Крамару, і Миколі Олексійовичу Корсунському, і Миколі Ульяновичу Давиденку. Любимо ми наших ве-

теранів, а їм надзвичайно приємно, що поділитися багажем знань і вмінь вони мають змогу не тільки з трибуни наших зборів та летучок, а й у робочій обстановці. Міцні у нас зв'язки з партійною, профспілковою організаціями. Комсорг парку Тетяна Присяжненко, Дмитро Тимофійович Недошас — парторг, голова профкому Григорій Васильович Кравцов — наші товариші і порадишники. І батьківська увага й вимогливість начальника АТП Віктора Захаровича Туза знайома кожному водієві.

Як уже згадував, на бригадному підприємстві в парку ми одні. Але не однаками почуваємося. Випадкових серед нас немає. Немає і плісності як проблем (порівняно з минулим роком кількісно колектив зріс на третину).

Рідко ми зустрічаємося. Це прикрий факт. Що ж, специфіка. О сьомій, максимум о пів на восьму — попереджувальний сигнал, і десятки машин виїжджають за ворота із знайомими цифрами «10040». Лише ввечері — додому. За те зустрічі завжди приємні: підбадьорливі погляди

товаришів, міцні стискування шоферських долонь, жваві оповіді про пригоди (майже кожен привозить із рейсу й таке), жартин...

У вихідні збираємось у музичній вітальні «Мій рідний край», що міститься у будинку культури. На завітання ансамблів та гуртів ходимо цілими сім'ями. Їзимо на екскурсії, Сорочинці, Одеса — це маршрути лише недавніх поїздок.

За традицією на зборах з нагоди професійного свята говоримо про успіхи, нагороджуємо кращих. Урочисто відкриваємо Дошку пошани автопідприємства. І знову плануємо завтрашню роботу.

Працювати є над чим. На згаданих звітно-виборних зборах одностайно схвалили ініціативу автослужбовців. Вони запропонували працювати під девізом: «До 33-ї районної звітно-виборної комсомольської конференції — 33 ударних змін».

В. ДІЖУР,
групкомсорг КМК водіїв вантажного парку АТП-10040.

м. Новомиргород.

Десятками кілометрів виїжджають траси автомобілів, за кермом яких сидять водії автотранспортного цеху Заваліського

графітового комбінату. Навантажені рудою багатотонні КРАЗІ чутливі до виїжджених рухів їх хазяїв. Серед майстрів своєї справи

і Володимир МАРЧУК. Семінарний стан на підприємстві гарантує високі ритми — планові показники

комсомольців перевионувати на 10—15 процентів. Фото В. ГРИБА. Гайворонський район.

П АРОПЛАВ, навантажений зброєю і боеприпасами, взяв курс на Мисхако. Там, на «Вогняній землі», йшли кровопролитні бої. І «Ахілліон» мав прибути на місце в точно визначений час. А звідти на Велику землю він пове-зе поранених. Супроводжував транспорт «Морський мисливець».

На катері встановлено носову гармату, кулемети. Тут же глибинні міни, хоч небезпечні наче ніщо не вішувало, командир катера старший лейтенант Павло Сивенко наказав приготуватись до бою.

«Юнкерси» з'явилися на горизонті, коли почався шторм. Шістьнадцять ворожих літаків пронеслися над транспортом і скинули бомби. Потім знову наліт. Сигнальник з «Ахілліона» повідомив: «Пошкоджень немає».

А звідси, з «Морського мисливця», безперервно вели прицільний вогонь по літаках. Фашисти будь-що вирішили розправитись із катером. Тепер уже над морем з'явилась нова армада — тридцять хрестатих хижаків.

Старшина другої статті Григорій Куроп'ятников не знав рахунку кулеметним стрілкам. Два літаки впа-ли в море, але й катер пошкоджено. Поранено осколком його товариша із Знаменки старшину пер-

Легендарний старшина

шої статті Степана Скляра. І ось важка бомба впала поряд із катером. Куроп'ятников відчув, що поворотний механізм кулемета його не слухається. Подумав, що заклінило...

А Савченко жажнувся: старшина біля кулемета з однією рукою. Всього заюшений кров'ю, він вирі-няв стаол, і вогняна цівка прошила небо.

Ще одне поранення — в голову. Куроп'ятников втратив свідомість. А коли розплющив очі, то побачив на палубі полум'я — важка бомба зачепила «Морський мисливець». Ще мить, і він злетить у повітря, адже вогонь ось-ось сягне димових шашок, а потім і глибинних мін.

Товариші продовжували бій. А Григорій лежав безпомічний, і його непокоїло тільки одне: як врятувати катер? Піде він на дно — пропадати й «Ахілліону», і не дочекаються допомоги герої Мисхако.

До нього поверталися сили. Куроп'ятников підпав до шашок, хотів ногою зіпхнути в море, але вони були принайтовані шкертми до палуби. Старшина витер правою рукою чоло і зубами почав гриз-

У травні на сторінках «Молодого комунара» ми розповідали про вихованців обласної комсомольської організації, які здійснили подвиги в роки Великої Вітчизняної війни, і на місці їх поховання зведено обеліски. Тут, на території Кіровоградщини,

ГЕРОЇВ НАШИХ ІМЕНА

ти шкерт. Шашки полетіли у воду.

Йому зробили перев'язку. Але з палуби Куроп'ятников не зійшов. Коли після чергового нальоту вода почала затоп-

А молодий робітник із Кіровограда Григорій Куроп'ятников захищав Севастополь. Безприкладний подвиг він здійснив у березні 1943 року, коли катер СК-065, на якому служив комсомолец, супроводжував транспорт на «Вогняну землю». Нині на території військового містечка морської прикормної частини встановлено пам'ятники п'ятьом звиязцям, які билася з ворогом на підступах до Севастополя — Героям Радянського Союзу Івану Голубцю, Павлу Державину, Олександрі Клинковському, Анатолію Маркову та Григорію Куроп'ятникову. Вони вихованці військової частини.

лювати машинний відсік, моряк з однією рукою забивав чопи у пробірни корпусу катера. А старшина Калашников лагодив мотор.

Сивенко, який у цей час

був на верхній палубі, помітив, як із щогли повільно падає прапор. Секретар комсомольської організації Василь Потапов миттю з'єднав фал, і червоне полотнище знову замайоріло над катером...

Армада «юнкерсів» не справилася із маленьким «Морським мисливцем». І хоч на його корпусі нарахували більше 1600 пробоїн, він продовжував супроводжувати «Ахілліона» до «Вогняної землі».

140 діб за роки війни перебував СК-065 у бойових дозорах, 216 разів він відбивав атаки ворожих літаків, відкочував 118 транспортів, висадив близько двох тисяч десантників. Першим на флоті удостоївся найменування гвардійського СК-065 — катер, на якому здійснив легендарний подвиг наш земляк комсомолец Григорій Куроп'ятников.

Павло Павлович Сивенко через багато літ скаже червоним слідопитам:

— Що таке героїзм? Це, мабуть, і те, коли ти зробив навіть неможливе, аби лиш врятувати інших. Як Григорій Куроп'ятников. Після лікування він повернувся до нас старшиною

першої статті, із Золотою Зіркою Героя на грудях. З однією рукою він ще рік продовжував воювати. Поки не було визволено Севастополь. Неймовірно! Ні, закономерно. Він, Григорій Куроп'ятников, був справжнім комсомольцем. І до кінця виконав свій обов'язок перед Батьківщиною...

Незадовго до того, як його не стало, на Кіровоградському ремонтно-механічному заводі імені Таратуті була зустріч із фронтовиками. І ветеран праці, ветеран війни, Герой Радянського Союзу Григорій Куроп'ятников згадав пам'ятний день своєї бойової юності. Той, коли капітан І рангу Васильєв вручив новий гвардійський прапор Василю Потапову, і той підняв його над гвардійським катером, де на правому фланзі першим стояв Куроп'ятников — «рятівник «Ахілліона» і «Морського мисливця» — людина мужня і проста.

У дні великих свят, у дні, коли молоді моряки приймають присягу, даючи клятву на вірність Батьківщині, вони йдуть до п'яти пам'ятників і слухають хвилюючу розповідь про легендарного старшину...

М. ВІНЦЕВИЙ.

РУКУ, РОВЕСНИКУ!

КАЗКИ І ДІТИ

П'ятнадцять років минуло з дня відкриття Кіровоградського обласного театру ляльок. Для театру це не такий уже й великий вік, але вже можна говорити про обличчя творчого колективу, традиції, здобутки. За період існування театру було поставлено більше 50 вистав. Перші глядачі вже приводять сюди своїх дітей.

На шляху до творчої майстерності було чимало перемог. Так, скажімо, колектив театру був лауреатом премії Міністерства культури СРСР за виставу «Скажи своє ім'я, солдате», відзначався Дипломом фестивалю болгарської драматургії в СРСР спектакль «Твоя зірочка», одна з вистав стала дипломантом Фестивалю румунської драматургії в СРСР.

Але найголовнішим досягненням театру є любов глядачів. Ми одержуємо їхні листи, малюнки, про свої враження від вистав вони пишуть у книзі відгуків.

Минулого театрального сезону цікаві акторські знахідки з'явилися у Валентини Дякової, Тетяни Самойленко, Тамари Осауленко. До колективу театру прийшло поповнення — випускники Саратовського театрального училища Вячеслав Бирський, Світлана Красюкова, Марина Коломнікова та Галина Коваленко.

З успіхом пройшли творчі звіти театру у Центральному будинку працівників мистецтва у Москві і у республіканському Будинку актора у Києві. Успішно гастролювали кіровоградські лялькарі у Курську, Харкові, у районах Кіровоградської області. Недавно трупа театру повернулася з Риги. Дуже сподобалася маленьким рижанам казка «Кіт у чоботях».

Нині в нашому репертуарі казки радянських та зарубіжних письменників. З дітьми ми прагнемо говорити на найрізноманіт-

ніші теми і про найскладніші проблеми, високою дожною мовою.

У новому сезоні маленькі глядачі побачать прем'єру музичної фантазії «Стара казка» за п'єсою О. Толстого «Золотий ключик». Зустрінуться вони і з героями творів С. Маршак «Кішчин дім», К. Чуковського «Наша Чукоккала» та іншими.

XV театрального сезону ми присвячуємо 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. Його ми відкрили спектаклем «Салют, Кібальчич!», поставленим за мотивами героїчної казки А. П. Гайдара. Мистецтво театру для дітей звернуло до покликання нашої планети, яке житиме у XXI столітті. Яким буде воно, багато у чому залежить від нас, дорослих, від того, як ми виховуємо наших дітей, які моральні цінності вони визнаватимуть.

Е. ГРУМБЕРГ, педагог Кіровоградського обласного театру ляльок.

ПІОНЕРІЇ «ДОБРУДЖІ» — 40

40-річчю піонерської організації Добруджі присвячений усяк випуск молодіжного видання «Пламчик» тольбукінської окружної газети «Добруджанська трибуна». У статтях, кореспонденціях та інтерв'ю з секретарем окружного ДКСМ Снежана Желевою, директором будинку піонерів Маріаною Аврамовою, комсомольськими активістами виробничого комбінату високовольтної апаратури Василем Атанасовим, Радієм Калевим йдеться про творчий доробок юних димитровців, їхнє життя в соціалістичній Болгарії.

«Пламчик» наводить слова з привітання великого сина болгарського народу, видатного діяча міжнародного комуністичного руху Георгія Михайловича Димитрова піонерам м. Бавлика: «...Сміливо, без сумнівів ідіть вперед по обраному історичному шляху. Тримайте міцно рятівний прапор Вітчизни. У чолі фронту — запоруки свободи та благополуччя болгарського народу».

Досвідом роботи клубу інтернаціональної дружби поділилася його голова Ангеліна Кирилова з Толбукінського училища імені Христо Ботева. Вона перелічила радянські міста — Кіровоград, Житомир, Тбілісі, Київ, звідки клуб одержав вітальні листи на честь всенародного свята, розповіла про незабутні зустрічі у стінах училища з радянськими людьми — учасниками Великої Вітчизняної війни.

«Особливо пам'ятною була зустріч, — згадує во-

на, — з Тамарою Захарівною Никифоровою, котра у складі військ III Українського фронту брала участь у розгромі німецько-фашистських загартників. У щоденник нашого клубу Т. З. Никифорова вписала: «Дуже вдячна вчителям училища, батькам учнів, які виховують стійких борців за людське щастя, прищеплюють їм високі душевні якості. Всі ваші вихованці — мої любі внуки».

Перший секретар окружного комітету ДКСМ Йорданка Коцева в урочистій обстановці відкрила в Толбукінському будинку піонерів музейну експозицію з нагоди 40-річчя піонерської організації Добруджі. Вона складається, як повідомляє «Пламчик», з чотирьох розділів, у яких документально відображено перші кроки в роботі, патріотичні почини юних димитровців. Фото-знімки розповідають про життя перших піонерів, про

їхні перші загопи, названі іменами болгарських революціонерів, про зустрічі з Георгієм Димитровим, іншими керівниками Болгарської комуністичної партії, а також із радянськими ко-монастами Миколою Рука, вишивковим і Валентиною Терешковою.

Про щирі, довголітню дружбу піонерів НРБ і СРСР розповідають численні листи, котрим впродовж усіх сорока років існування піонерської організації Добруджі обмінюються юні лєніниці та юні димитровці, фотографії. Широко представлені в окремому розділі експозиції видання про життя і діяльність піонерської організації. Приєднані увагу вітрини, де виставлено нагороди за успіхи у виховній роботі, за досягнення в навчанні, спорті, художній самодіяльності, технічній творчості, за перемоги в літературних вікторинах, конкурсах.

Червоною ниткою через усі матеріали, присвячені славному ювілеєві піонерії, проходить настанова Комуністичної партії Болгарії комсомолові НРБ: виховувати у підрастаючого покоління невиспущний інтерес до знань, постійну потребу творчості, громадську активність.

Н. ДОБРИН.

ФУТБОЛ

«ДНІПРО» —

«ЗІРКА» — 0:2

Це був пропущений матч першого кола. Для господарів поля гра нічого не значила: команда зайняла останнє місце і залишила другу лігу шостої, української зони. Наші ж земляки ведуть боротьбу за поліпшення свого турнірного становища.

Протягом усього матчу не доводилося сумніватися у повній перевазі наших земляків. Відверто кажучи,

аутсайдер і не намагався чинити серйозного опору. В підсумку перемога «Зірки» — 2:0.

Виграш у цьому матчі дозволив «Зірці» піднятися у турнірній таблиці на один шабел вище — на четверте місце.

Сьогодні «Зірка» у Чернівцях проведе свою останню календарну гру нижчої зони чемпіонату з місцевою «Буковиною». Заключний тур чемпіонату, в якому «Зірка» вихідна, — 30 жовтня.

В. ШАБАЛІН.

Турнірна таблиця на сьогодні має такий вигляд:

	В	Н	П	М	О
«Нива» Бж.	17	10	10	51—30	44
«Шахтар»	15	9	12	44—36	39
«Буковина»	14	9	13	43—36	37
«Зірка»	13	11	13	54—47	37
«Спартак»	13	10	13	48—47	38
«Маяк»	12	10	14	35—33	34
«Поділля»	13	6	18	51—55	32
«Атлантика»	9	12	15	38—47	30
«Десна»	11	7	18	41—61	29
«Дніпро»	8	13	15	35—54	29
«Металург»	9	10	18	40—57	28
«Стахановець»	9	9	19	34—53	27
«Океан»	8	10	18	35—63	26
«Дніпро»	2	9	25	9—52	13

Суботній КУР'ЄР

СТОРИНКА ВИХІДНОГО ДНЯ

О танцюристи юні й безіменні,
Маленькі грації,
чий юний стиль і дужі

Ваш кожен рух — коротка мить на сцені.
І кожна мить —
самого світла руху!
Фотоєтюд В. ГРИБА.

Об'єдналися життя і пісня

«Гайдар шагає впереди» — ця пісня часто звучить у читальних залах обласної бібліотеки для дітей ім. Гайдара. З неї починаються гайдарівські і піонерські читання або розмова про подвиги піонерів і комсомольців — словом, про тих, хто попереду в труді і боротьбі. Саме такі герої творчості композитора Олександри Пахмутової, до ювілею якої готується нині наш нотно-музичний відділ.

Цілком зрозуміле бажання сотень людей, особливо молоді, якомога більше дізнатися про композитора, чий пісні стали такими близькими. Дізнатися про те джерело, в якому вона знаходить своє натхнення, хочуть і наші читачі, і читачі газети...

Народилася О. Пахмутова 9 листопада 1929 р. в селищі Бекетовка під Волгоградом. Заняття музикою, вступивши перед слухачами зробили дитинство маленької Лілі щасливим. Та почалася війна, і з музикою довелося розпрощатися на два довгі роки — Пахмутові відійшли в евакуацію. У 1943 р. Аля вступила в музичну школу при Московській консерваторії, а потім і в кон-

серваторію, де на «відмінно» закінчила композиторське відділення.

Ті, хто любить і цінує серйозну музику, знають Пахмутову як автора увертюри для симфонічного оркестру «Юность», «Русская сюита», музики до балету «Озаренность» і концерту для труби з оркестром. Та головне в творчості Пахмутової — пісні. Пісні-гімни, пісні про радість і романтику праці і новобудови, комсомольські, піонерські, жартівливі, — в кожній із них автор висловлює прагнення тих, кому вони присвячені.

Герої пісень Пахмутової (а це в більшості випадків молоді) входять у життя господарям, причетними до всього, чим живе країна. Її перша «Пісня о тревожной молодости» із телефільму «По ту сторону», присвячена 40-річчю комсомолу, живе вже більше двадцяти років і залишиться молодого ще довго, як її автор О. Пахмутова.

Натхнення приходять до композитора не в кабінеті, а здебільшого під час поїздки на комсомольські будови, у військовій частині, на цілі розпрощатися на два довгі роки — Пахмутові відійшли в евакуацію. У 1943 р. Аля вступила в музичну школу при Московській консерваторії, а потім і в кон-

ні «Тажные звезды», «ЛЭП-500», «Главное, ребята, сердцем не стареть», «Письмо на Усть-Илим».

На кожну визначну подію в житті країни відгукується О. Пахмутова. Музичним пам'ятником першому космонавту став її космічний цикл «Созвездие Гагарина», який Д. Кабалевський назвав вершиною пісенної творчості композитора.

Рідко концерт дитячої творчості обходиться без таких пісень, як «Улица мира», «Трус не играет в хоккей», «Беловезская пушка», «Красные следопыты», «Замечательный вожатый». Дитячі серця широко розкриваються на зустріч пісням О. Пахмутової і тому, що пісні ці — яскраві, завзяті, життєрадісні, і тому, що герої їх — діти. Тому так часто і в наших музичних заходах звучать мелодії Пахмутової.

Є ще одна важлива тема в її творчості — тема миру. На заключному концерті VIII Міжнародного фестивалю «Червона гвоздика» вперше прозвучала пісня О. Пахмутової і М. Добронравова «Пока не поздно». Пісня з вольовим ритмом і чеканністю захопила всіх, хто її слухав.

Мине зовсім небагато часу, і в нашу країну з'їдуться учасники XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів. Зробити цю подію яскравим, пам'ятним святом допоможуть пісні лауреата Державної премії та премії Ленінського комсомолу О. Пахмутової.

Н. БОРЩЕВСЬКА,
бібліотекар нотно-музичного відділу обласної бібліотеки імені А. Гайдара.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Тобі слово, кіноаматоре!

«Ночами йому сниться війна...» — за кадром звучить голос лікаря. На екрані — хлопчик, який тривожно дивиться з вікна палати. Про що він думає? Чому війна, якої він ніколи не бачив, не дає йому спокою? На екрані — уривки сну хлопчика. Схилом глибокої балки біжать діти. Ми бачимо їхні обличчя. Дітей підганяють фашисти з собаками. Ось малі зупинилися, з'юрмилася. Хтось схлипує, а маленька дівчинка їсть яблуко — вона ще не розуміє, що має статися. Команда роздається. Дитячі сорочки летять на купу. Фашист зриває ключ, який висить на шні одного хлопчика. І ми розуміємо, що він уже ніколи не повернеться додому. Падає на землю яблуко, вбите з рук дівчинки...

За кадром знову голос лікаря. «Ти цього не пам'ятаєш. З тобою цього не було. Ти засинаєш...». І ось хлопчик, якого ми бачили біля вікна, приймає сеанс електросну. Але ніякі засоби лікування не здатні примусити його забути про тих дітей, які лишилися у його сні наодинці зі смертю. Ні, він мусить знову

побачити свій сон, щоб добігти до тих дітей, щоб врятувати їх. Так у дитинстві ми багато разів дивилися фільм «Чапаєв», кожного разу сподіваючись, що герой усе ж таки допливе до берега... І хлопчик зриває з себе маску-електрод. Він не хоче забувати про дітей, які можуть загинути від кулі фашистів...

Кінострічку «Ти цього не пам'ятаєш» представили на XIV обласному огляді-конкурсі аматорських фільмів, присвяченому 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні, кінолюбители народної самодіяльної студії «Обрій» обласного клубу-лабораторії кінолюбителів В. Жванко, С. Адеркаса та В. Мошнінського. Цьому фільму як кращому, який пропагує боротьбу за мир, був присуджений спеціальний приз редакції газети «Молодий комунар».

Різний ступінь підготовки аматорів до створення кінострічок визначив огляд-конкурс. Про це йшла мова на обговоренні творчих доробків, яке відбулося після перегляду фільмів. Перед кіноаматорами області виступили митці кіностудії «Мосфільм» та

студії дитячих та юнацьких фільмів ім. Горького А. В. Шаргородський, В. Л. Гуляев, В. О. Назаров, А. В. Гришко. Вони детально проаналізували кожний фільм, відзначили позитивні сторони і недоліки. Предметною стала розмова про технічне оформлення фільмів. Так, зокрема, висока оцінка була дана стрічці «Батько», створеній аматорами народної самодіяльної кіностудії «Кристал» заводу чистих металів (м. Світловськ). А. В. Шаргородський, аналізуючи цей фільм, зазначив, що не тільки продуманість сценарію, хороша операторська робота, добір матеріалу, показ деталей відзначають цей фільм. Звуковий ряд у ньому теж на висоті. Фільм починається із наспіву сопілки. Гостра туга звучить у голосі інструменту. А після цього — пауза, від якої шемить серце. Залежно від відеоряду пауза може бути наспівною, глибокою, навіть суворого. На жаль, лише в одному фільмі пауза була використана як засіб розкриття змісту кінострічки.

Тепла розповідь про жінку-ветерана, яка під час боїв під Сталінградом да-

ла собі слово вирощувати квіти, якщо залишиться жива, ведеться у стрічці «Квіти юності моєї», створеній кіноаматорами народної самодіяльної кіностудії «Символ» Ульяновського цукрового комбінату і любительської кіностудії «Колос» колгоспу імені Ілліча Гайворонського району. Грамотною журі була відзначена робота вокально-інструментального ансамблю «Кристал», який озвучував цей фільм.

Переможцями огляду-конкурсу стали фільми «Захмарний бастіон» народної самодіяльної кіностудії «Полум'я» Кіровоградського заводу радіовиробів, «Батько» народної кіностудії «Кристал», «Цього ти не пам'ятаєш» народної самодіяльної кіностудії «Обрій» обласного клубу-лабораторії кінолюбителів, «Зелена брама» аматорської кіностудії «Піонер» Новоархангельського районного будинку піонерів, «Село моє рідне» любительської кіностудії Петрівського райкому профспілки працівників сільськогосподарства, «Василева ріка» Єлизаветградського сільського будинку культури Олександрівського району.

Членами журі відзначався фільм «Біля підніжжя велетня», створеного В. Столюком, А. Лисовим та Є. П'яусовим із кіностудії «Ятра» виробничого об'єднання «Друж-маш». Цей фільм неможливо не глядачів побува-

ти біля підніжжя Ельбрус-у. Відчувається знання авторами матеріалу, який вони відзняли. Цікаві ракурси, гарна кольорова насиченість, інформаційна навантаженість — все це свідчить про те, що творчі фільми готували його з повагою до глядача.

На жаль, цього не можна сказати про роботу світловодської студії «Спектр», а також народної самодіяльної кіностудії «Маяк» Новгородківського районного будинку культури. Якщо перша представила на конкурс фільм, який складається із набору кадрів, не завжди якісних, не завжди естетичних, і які зовсім не відповідають назві фільму «І вересня — день знань, день миру», то три фільми новгородківців являють собою приклад того, на чому не варто акцентувати увагу глядачів, як не можна розказувати про людей. Відсутність смаку, нетактовність стосовно героїв фільмів та глядачів викликає закономірне питання — невже у районному відділі культури ніхто не побачив, що ці стрічки не варто показувати на конкурсі?

Огляд-конкурс дозволив кіноаматорам області не тільки відзвітувати про свою роботу, а й набутти нових знань. Це дозволить їм йти вперед, не зупиняючись на досягнутому.

О. АНОХІНА,
спецкор «Молодого комунара».

Несподіваний гість

Вранці 26 вересня жителі проспекту Правди, поблизу обласної лікарні стали свідками несподіваного випадку — між будинками, гордо несучи голову з гіллястими рогами, розмірено і спокійно йшов лось. Ненадовго зупинившись, общипував листя вишень, що ростуть біля тротуару, а на людей, що зупинилися і з цікавістю розглядали лісового гостя, не звертав ніякої уваги. І тільки коли назустріч йому побігли школярі (бо йшов лось у напрямі СШ № 9), велетень занепокоєно озирнувся, немов згадавши, що його прогулянка по місту затягнулася, розвернувся і легкими стрибками подався у поле.

Лось на вулицях степового міста — дивина, та ще й неабияка. Мабуть, неблизький шлях здолав лісовий велетень, щоб прогулятися вулицями Черемушківського мікрорайону. Куди не заведе цікавість...

В. КОСТРУБА,
м. Кіровоград.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Обласному управлінню у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі потрібні на постійну роботу корректор, друкарка. За довідками звертатися на адресу: Кіровоград, вулиця Луначарського, 36.

Адміністрація.

«Молодой комунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

БК 02513.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 01103

Зам. № 574.

Тираж 55900.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.